

Vince Jánosné

Ez egy bulgáriai nyaraláson készült, ahol a férjemmel voltam 1977 körül. 1983 óta, amióta nyugdíjas vagyok, dolgozom a hitközségnél. Bár nem vagyok templomba járó vagy kóser háztartást vezető ember, de mégis amiatt, hogy dolgoztam a Jointban, gondoltam erre. Nem akartam csak a háztartással foglalkozni, éreztem, még sok energia van bennem, ezért tartottam fontosnak a további munkát. Domán István főrabbit közvetve ismertem, s ő szólt nekem, hogy lenne az újságnál, az 'Új Élet'-nél most felvétel, jönnék-e. Nagyon nehezen vettek fel, pedig azt gondoltam, hogy a hitközségnél előny az, ha valaki a Zsidó Gimnáziumban érettségizett. Hetek teltek el, amíg végül felvettek az 'Új Élet'-hez. Előfizetéseket, hirdetésekint intéztem, korrektúrát csináltam és imprimatúrát. A lap akkori főszerkesztőjét Kecskemétinek hívták. Nem volt rabbi, újságíró volt. Őt követte Domán István főrabbi, aki rendkívül művelt, tájékozott ember volt. Mivel nem nagyon tudott szervezni, nagyon izgalmas volt, mert sokszor éjfélig ott voltunk a szerkesztőségben. Ugyanaz a munka, ami ma délben befejeződik, akkor éjszakáig tartott. Volt úgy, hogy értem jött a férjem a nyomdába, hogy olyan későn ne járjak az utcán. A mostani főszerkesztő szintén rabbi, őt Kardos Péternek hívják. Van érzéke a dolgokhoz, megbízható és szorgalmas. Huszonkét-huszonhárom éve itt dolgozom, a hirdetésekkel, előfizetésekkel foglalkozom. A rendszerváltás éveiben, de már előzőleg is nekem nagyon furcsa volt a hitközségnél, olyan volt, mintha a háború előtt lennék valahol, olyan kategóriák voltak, amiket én korábban nem is hallottam, hogy 'gazdagon ment férjhez' vagy 'nem rendes ember, de gazdag, és ezért szeretni kell', szóval egy külön világ volt a hitközség. Nekem az volt szokatlan, hogy otthon, nálunk az embereket a tudásuk, a képességük, a produktumuk, és nem a bankbetétjük alapján ítélték meg. Maga a rendszerváltás hangulatilag nem volt érezhető. A hitközségnél szerintem kapitalista szemlélet volt korábban is. Azt nézték, kinek van jobb nyugati kocsija, akinek keleti autója volt, azt kinevették. Igaz, élénkebb, pezsgőbb lett az élet, sok irodalmi és zenei rendezvényt tartottak, lehetett válogatni közülük, és ezt az újságon is észre lehetett venni. A hagyományokhoz, a tradíciókhoz való viszonyom mindig egyforma volt, hiszen zsidó vagyok, annak is vallottam magam mindig, soha nem tagadtam meg a zsidóságot, büszke is voltam rá, zsidó nevelést kaptam, zsidó iskolába jártam. Bennem semmi nem változott.